

ducte; însă tu vei veni în ajutorulu s^{eu}, cump^{er}ându-le de la elu, și apoi vînd^{er}ându-le. După asta, tatălu apuc^{er}ându de mână pe Clementa, copilița lui, o întrebă: Tu Clemento, ce ai făcutu cu póma ce ț^{er}amu datu? “Eu, iubite tată, ânt^{er}ei eramu s^o mănâncu; dar’ a-duc^{er}ându-mi aminte, că copila vecinulu nostru e bolnavă de friguri, i-amu dus^o ei. Zoița nu voia s^o primescă; dar’ eu i-amu pus^o lângă pernă, la capulu ei, și amu venitu a casă. Bravo! Bravo! strigară și tată-seu și mumă-sa; apoi o sărutară și unulu și altulu.

Tu copilă, ȕisă tată-seu, mi-arăți cu asta, că vei ave o âni-mă. f^orte bună pentru cei bolnavi și nenorociți!—

Să imitați și voi, copile și copii, cari auȕiți ac^{er}stă istori^oră, pe acești buni, înțelepți și ascultători copii!

---

12. Potc^ova.

Unu ț^{er}anu, căl^{er}toriă o dată cu unu b^{er}etu alu seu, numitu *Toma*. Căl^{er}torindu ei, tatălu v^{er}ȕu în drumu o potc^ovă, ce că-ȕusă de la unu calu. Elu ȕisă fiuluu seu: Tomo, iea ac^{er}stă potc^ovă și o bagă în traista ta. Așa! dar ce amu să facu cu ȕensa? Pentru unu lucru de nimica, să m^{er} plecu și s^o portu în traistă. Tatălu t^{er}c^u, se plecă, o luă și o puse în traistă la ȕensulu. Ajung^{er}ȕu ei la unu orăș^{lu}, pe unde era să trecă, tatălu sc^osă potc^ovă și o v^{er}ȕu, pentru căte-va parale la unu ferariu; și cu banii de pe ea, cump^{er}ă vișine. De aici ei merseră înainte. În a-cea ȕi, era f^orte frumosu: s^orele ardea de te frigeai: era nădușală mare. Pe drumu ei nu vedeau nici casă, nici vre unu arbore, unde să mai stee la umbră, nici fântână. Lui Toma i se înceștasă gura de sete, pici^orele i se muesă, în câtu abia se mai târă după tatălu s^{eu}. Tată-seu înțelesse; și ca din întâmplare, făc^u să-i cadă o vișină din legătură. Toma se repede, o iea de josu, ca cum ar’ fi fostu o bucată de auru, și o bagă în gură, cu mare poftă. După câțiva pași, lăsă alta. Toma se plecă și la ac^{er}sta, totu cu acea iuțală și poftă. Apoi o a treia; și așa p^{er}ȕe la cea din urmă vișină. Băetulu le ridică pe t^ote, cu mare plăcere. Când se finiră vișinele și băetulu înghiț^{er}ă pe cea din urmă, tatălu se înt^{er}se la elu r^{er}ȕȕȕu, și ȕisă: Veȕi, dragul meu?—Dacă ai fi ascultatu să iei potc^ova, când ț^{er}-amu ȕisu, nu te-ai fi plecatu, de c^{er}t odată; așa însă, ai fostu nevoitu să te pleci de atâtea ori, pentru fie-care vișină.—Să scii dar’, dragulu meu: că cine desprețuesce câștigulu celu micu, perde pe celu mare. Scumpulu tot-de-a-una păgubesece